

STUDENTEN WEEKBLAD

9^e Jaargang.
No. 30.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, G. P. NIJHOFF,
R. A. D. CORT VAN DER LINDEN.

Vrijdag
13 Sept. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen voor Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Oude Delft 210.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 17 September, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Waarom geheimhouding?

Prof. P. v. d. Burg.

Een fout.

De wereld om, V, door J. W. G. J. Hz.

Minerva-Acht.

Boekbespreking.

Agenda.

Waarom geheimhouding?

Het jaar is begonnen, aan het einde waarvan ons Corps zich zal hebben moeten opgeleefd tot de hoogte eener Lustrumviering.

Een maskerade-commissie is er. Zij werkt, zegt men. Merkt men daar iets van; neen.

Vage geruchten doen de ronde; het plan door de voorloopige commissie indertijd opgeworpen en aanbevolen zou men hebben laten vallen op raad van iemand, die bevoegd is op dit gebied van advies te dienen.

Men hoort hier en daar iets mompelen.

Wat? — Dat Delft weer zal moeten herbergen menschen die het nooit geherbergd heeft? Dat het weer een verkleëpakje zal moeten aantrekken?

Maar de beweegredenen tot één en ander, hoe best ze ook mogen zijn, men verneemt ze niet.

Zijn er gronden, waarop geheimhouding dezer beweegredenen verdedigd kan worden? Niets is daarvan bekend.

Of vergeten zij, die op 't oogenblik plannen smeden, dat er buiten hen ook Corpsleden zijn, wien de lustrumviering interesseert?

Want dit dient geweten te worden: wil men een maskerade waarin de meespelenden voor den tijd waarin zij zich moeten verplaatsen, dood zijn, dan is het genoeg op het laatste oogenblik een kant en klaar plan voor te kauwen; maar streeft men, en dat vertrouwen wij, naar een wijze van feestviering waarin elk Corpslid meeleeft, dat men dan langs den weg der openbaarmaking reeds nu beginne geestdrift voor de plannen te zaaien en aan te kweken!

Prof. P. v. d. Burg.

Wij hebben, bij gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum, in verscheidene couranten eene beschrijving gelezen van Prof. v. d. Burg's leven en werken. In een studenten-weekblad willen wij toch ook een oogenblik stilstaan bij wat hij voor de studenten persoonlijk in al die jaren geweest is, want waar is het, dat hij zich geheel en al gegeven heeft aan de behartiging van hun belangen en aan het grondige onderricht van zijn geliefkoosd vak. Vindt hij ook niet altijd de waardeering waarop zijn toewijding recht geeft, dan is dit misschien te wijten aan enkele, ons minder sympathieke eigenschappen, maar zeker ook in de eerste plaats daaraan, dat men hem niet genoeg kent

Wie van de velen die om raad komen bij Prof. v. d. Burg en met een volledige inlichting verblijd worden, kan weten hoeveel moeite of er besteed is om hem te helpen? Terwijl een ander het misschien voldoende zal achten, een oppervlakkige inlichting te geven, zal Prof. v. d. Burg alles in het werk stellen, om de zaak van zooveel kanten te bekijken en zooveel boeken er over na te slaan, als hem noodig lijkt voor een grondig antwoord.

Als men bedenkt, dat tal van personen dagelijks bij hem om raad aankloppen, zal het ons treffen, dat hij bij ieder nieuw bezoek weer even belangstellend en vriendelijk de geheel verschillende zaak ter harte neemt met nooit verflauwde ijver en hulpvaardigheid.

Als wij spreken van de onderhoudende colleges, die als door een amusante lezing heel wat interessante beelden uit de mechanische technologie in ons geheugen prenten, dan zijn er wel eens enkelen, die zich niet kunnen vereenigen met deze wijze van doceeren. Maar wij bedenken te weinig, hoeveel opgewektheid er noodig is, om jaar op jaar dezelfde onderwerpen te behandelen op een boeiende manier, vooral waar dit zoo licht een droge opsomming kan worden door de ontzettende uitgebreidheid. Maar nog minder denken de meesten er aan, wat een studie het moet zijn voor iemand, die zelf de grondbeginselen leeren moest op de oude manier, om zich voortdurend in te werken in nieuwe opvattingen en uitvindingen. Van de hoogst belangrijke geschiedenis en de niet verouderde gedeelten der mechanische technologie moet het grootste gedeelte worden afgesnoeid om ook een ruime plaats te geven aan het nieuwe. En wie beseft de moeilijkheden van het kiezen uit zooveel stof, vooral voor iemand die van de oudere systemen ook zoo goed de waarde heeft leeren kennen?

Wie onder Prof. v. d. Burg heeft gewerkt, zal zich herinneren hoe onverbiddelijk iedere fout wordt opgemerkt en dat de kleinste afwijking van het voorschrift moet worden verbeterd. Maar tevens, dat nooit de schuldige veroordeeld wordt; de volmaaktheid, die geen mensch eigen is, eischt Prof. v. d. Burg ook niet van zijn omgeving. Hij vergt noch verwacht alles van een ander, maar door zijn strenge plichtbesef wekt hij met zijn voorbeeld ons op, hooge eischen aan ons zelve te stellen.

Als er van oordeelen sprake is, laten wij het dan niet doen naar hetgeen iemand ontbreekt, maar naar het goede dat hij overgehouden en verworven heeft.

Passen wij dat op Prof. v. d. Burg toe, dan zal niemand die hem kent, teleurgesteld worden en rekenen wij daar vooral bij, al wat hij voor zijn medemenschen overheeft, dan kunnen wij hem van harte toewenschen, dat hij nog lang met denzelfden ijver en dezelfde opgewektheid zijn werk moge voortzetten.

12 Sept. 1907.

Een fout.

Verre van den groentijd te veroordeelen, of juist, verre van den groentijd niet heilzaam en uitstekend te achten, kan men zijn en desalniettemin de fouten zien die hem, evenals alles wat van deze wereld is, aankleven. Deze fouten zijn tweërlei, het zijn in de eerste plaats fouten of gebreken die den groentijd in het algemeen eigen zijn, maar die niet te veranderen zijn dan op gevaar af andere, goede instellingen

tevens te schaden; en dan zijn het fouten, die in een speciaal groentijd of door zekere bepaalde categorie van personen begaan worden.

Over deze laatste wil ik het hebben, en waarom? wel omdat dit soort fout niet behoeft begaan te worden, omdat het aantal ervan in allen gevallen is te beperken tot een minimum.

Al wie zonder zatten kop zijn oogen eens de kost heeft gegeven op de twee tot nu toe plaats gehad hebbende donderjolen en speciaal op den brulavond, zou al dadelijk het feit gekonstateerd hebben, dat er behalve een vrij talrijke bent eerstejaars slechts een zeer klein aantal leden van andere jaren aanwezig was.

Nu is het niet, omdat ik het eerstejaar in zijn geheel een hak wil zetten, (dit zij verre van mij), dat ik deze opmerking maak en daarmee tevens tusschen de regels door laat lezen dat het heilzaam, o! zoo heilzaam geweest ware, indien wat meer ouderen present waren geweest; wie de schoen past trekke hem aan.

Slechts dit dient gezegd, op den brulavond was het aantal groenen dat bulten, schrammen en sneden opliep grooter dan anders; verder leek het mij toe een zeer uitstekende methode van donderen te worden gevonden om met z'n tweeën, drieën, ja zelfs met z'n vieren aan eens groens kleeren te hangen, tot deze (de kleeren n.l.) zwichtten voor het overwicht van zoovele heeren studenten, en zich lieten lostrekken van den betrokken groen, die het natuurlijk ondertusschen „geweldig zuur” had.

Zonder het verder te motiveeren, zeg ik, dat zulk een manier van donderen, algemeen toegepast in de biljartzaal als op den brulavond, verkeerd is.

Een middel er tegen zou zijn: grootere opkomst van 3e en oudere jaars.

De fout is dus niet zoozeer het eendrachtig hannessen van eerstejaars aan een groen (hun is dit niet zoo kwalijk te nemen, misschien kunnen ze op een andere manier niet hun overwicht handhaven; en overwicht over de groenen, dat moet er zijn), maar wel het wegblijven van veel oudere jaars.

Veel hebben er examen, 't kan zijn; maar meer zijn er die zich van den groentijd te weinig aantrekken, die te laks zijn om zich eens wat moeite te getroosten.

Gelukkig kan de maatregel van den Senaat, dat Vrijdag 13 September pas de rest der groenenboekjes mag worden volgeschreven, nog veel goedmaken.

Ten eerste maakt zij een grootere opkomst a.s. Vrijdag waarschijnlijk; ten tweede kunnen zij, die pas later in Delft kwamen nog groenen afschrijven en last not least het overmatig protegeeren bij eenzelfde klik wordt belangrijk tegengegaan.

Moge deze maatregel de uitwerking hebben, die er van verwacht wordt.

De wereld om.

V.

EERSTE INDRUKKEN IN JAPAN.

Toen ik Vrijdag, 22 Maart, zeer vroeg in den morgen wakker werd, kon ik juist door het raampje van mijn kajuit flauwtjes bergachtige vormen onderscheiden in den nog heerschenden nacht. Ik sprong uit mijn krib, en keek naar buiten; en jawel, wij stoomden langs een bergachtige kust, die, evenals bij Wladiwostok, direct in zee afviel. Een oogenblik rustte mijn blik op die bergen, die geheimzinnig wegdoezelden in den nachtelijken nevel, en waar achter zooveel nieuws en schoons verborgen was. Toen kroop ik weer vlug onder de dekens, totdat de schemering begon; dan kleepte ik mij haastig aan, en spoedde mij naar het dek. Het was juist 5 uur, en de dag begon te lichten. Even voor ons liep een lange bergrug de zee in, aldus den ingang van een langen baai vormend. De boot hield hierop aan, en weldra hadden wij aan beide zijden de bergen op korten afstand. Zij waren slechts gedeeltelijk begroeid, en op de toppen, voor zoover zichtbaar, kon men grillige strepen sneeuw onderscheiden. Het was bedekt-regenachtig weder; dit was zeer jammer, want met zonne, schijn ware het onvergetelijk mooi geweest. Nu hulde de kille morgenmist deze bergen in een mysterieus sluier, als wilde Natuur nog zoo lang mogelijk voor ons verborgen houden dat belangwekkende, en eigenaardige land, door haar in zoovele opzichten rijk bedeed, dat wij nu welhaast zouden betreden; en een gevoel van gewijden schroom kwam over mij.

Een half uurtje stoomde de boot de smalle, lange baai op, toen zagen wij de bergen aan weerszijden naar elkander toelopen, het einde der baai vormend; de boot verminderde vaart, weldra rolden de zware ankers naar beneden, toen een lang en doordringend signaal op de stoomfluit, en de boot lag geheel stil. Wij waren aangekomen.

Aan de kust, in het verste punt van de baai, lag een klein groepje huisjes, dicht opeengedrongen aan den voet der bergen; een kleine pier, waaraan eenige visschersbootjes lagen, daarnaast een soort rangeerterrein waarop kleine treinen van kleine wagens stonden; links liep de spoorbaan langs de kust verder, als een klein paadje in de berghelling uitgehouwen; en in onze nabijheid lagen eenige kleinere zeeschepen. Alles was zoo klein als waren wij in Lilliput zelf aangekomen.

Alles lag nog in een diepen rust, maar door onzen stoomfluit begon langzamerhand het ontwaken. Kleine open bootjes, sampan genaamd, voortbewogen door één roeispaan, achter aan de boot, waaraan soms twee mannen staan te werken, naderden de boot, en namen de verschillende tusschendeek-passagiers mee.

De mannen in de sampans waren klein van gestalte maar toch wel frisch gebouwd, met gitzwart haar, en bruine, verweerde gezichten, bloote voeten, een blauwe broek nauw om de beenen sluitend, en een loshangend kleedingstuk om het bovenlichaam.

Weldra kwam ook een klein stoombootje langs zij, en nam een deel der eerste-klas-passagiers, benevens de post, mee naar land. Deze konden nog de ochtendtrein naar Kyoto halen; de volgende trein ging eerst een drie uur later. Wij zouden met deze trein gaan, en dientengevolge bleven mijn reisgenooten vooreerst nog beneden. Ik bleef nu rondkijken en er was genoeg te zien. Verschillende visschersbootjes, van den gunstigen wind profiteerend, gingen naar buiten, en weldra was de geheele baai met zeewaarts gaande zeilen bedekt. Van het land zelf was nog niet veel te zien, want de wolken waren dicht en lager gekomen, alle bergtoppen omhullend, de wind werd harder en een motregen begon, die soms zelfs in sneeuw oversloeg.

Maar weldra werd mijn volle aandacht in beslag genomen door het kolen laden. Een viertal breede, platte vaartuigen met kolen geladen, kwamen langs zij liggen. De mannen zagen er als halve wilden uit, door hun regen-costuum, dat zij, terwille van het slechte weder, nu aan hadden. Een soort pelerin, van stroohalmen vervaardigd, die bovenaan aan een band bevestigd waren, en verder vrij naar beneden hingen, bedekte het bovenlijf, terwijl het met genoemde band om den hals vastgestrikt werd. Een dergelijk meubel, om het middel vastgebonden, bedekte het onderlijf. Het schijnt een goede beschutting te zijn tegen het regenwater, dat langs de halmen naar beneden kan druppelen. Sommigen hadden ook nog een hoed op, ook van stroo gevlochten, die, nagenoeg vlak, een flauwe kegelvormige gedaante had.

Zij begonnen nu met een soort stellage te bouwen tegen het schip aan. Vlak onder de laadopening voor de kolen eerst een smal bordes, waarop twee mannen plaats namen; daaronder weer zoo'n dergelijk balcon, gevormd door eenige planken op twee boomstammen, die tegen het schip bevestigd werden met touwen, en wel zoodanig, dat dit tweede balcon voor het eerste uitstak. Evenzoo werd nog een derde gemaakt; het geheel leek wel een primitieven reuzentrap en op elke trede stonden twee personen, die elkaar nu kleine vlakke mandjes toereikten, die telkens beneden in de kolenschuiten gevuld werden. Elke mandje bevatte juist een goede schopvol kolen. En met groote vaart vlogen de mandjes van hand tot hand naar boven, en vielen dan weer leeg terug in de schuiten, en onwillekeurig wekte het de gedachte aan een baggermachine bij mij op. Het maakte den indruk van omslachtig en onhandig, doch men verzeekerde mij, dat zij zeer vlug hiermee kunnen inladen, en in alle havens van Japan wordt op deze wijze gekoold.

Daar het koud weer was, hadden zij in hun bootjes kleine vuren, en telkens kroop er een bij zoo'n vuurtje om handen of voeten te warmen door ze kalmweg in de vlammen te steken.

Onderwijl waren mijn reisgenooten boven gekomen; wij namen vlug een ontbijt, en toen het kleine stoombootje om 8 uur weer passagiers kwam afhale, gingen ook wij aan boord. Bij een kleine, eenvoudige steiger werd aangelegd, en veilig mochten wij voet zetten op den Japanschen bodem. De groote reis was volbracht, zonder eenige tegenspoed of ongeval, niet eens de onaangenaamheden van een treinvertraging. Hartelijk schudden wij elkander de hand.

Wij vielen nu het eerst in handen van de Japansche douanen. Japansche „kruiers” half Japansch, half Europeesch gekleed, met een roode pet op, brachten onze bagage in het kleine, vrijwel geheel open, maar ook zeer nette visitatiezaaltje, waar zij door de ambtenaren, in Europeesche uniformen gestoken, zoo'n beetje geëxamineerd werd. Wij zagen er niet verdacht uit, en onze bagage ook niet, en met behulp van een agent der Stoombootmaatschappij, die hier woont, en ons reeds aan boord was komen afhalen, waren wij er weldra door. De koffertjes werden op een wagen geladen, en door een der „roodpetten” naar het station gebracht. Nu kwam de kwestie, hoe wij naar het station wilden gaan. Eerst dachten wij met „Riksha's”, maar er waren er niet genoeg bij de hand, en wij voelden ons ten slotte nog het meeste thuis op onze eigen beenen, en daar de regen niet erg was, gingen wij dus loopen. Wij konden nu ook beter alles zien; en er was een heeleboel te zien. Immers alles was nieuw! Wij wierpen een afscheidsblik op de haven en op de boot, de „Mongolia”, en gingen het dorpje in, terwijl de bootagent ons vriendelijk den weg wees. Hoe typisch en eigenaardig zag alles er uit.

Hoe geheel anders was het aankomen hier, dan bijv. in Yokohama of Kobe. Daar valt men direct in handen van de vertegenwoordigers der groote hotels, en komt in het hotel aan, zonder eigenlijk iets Japansch gezien te hebben, want wat men ziet is een geheel moderne havenplaats, met vele Europeesche gebouwen, en geheel Westersche hotels; en ook wel wijken van Japansche huizen, maar daar zijn dan vooral die dingen uit Japan, die een westerling als typisch beschouwd, en alles is er op uit om den vreemdeling te bevallen; maar daarmee is men niet in het echte Japan.

Hier kwamen wij echter in een klein, vriendelijk visschersdorp aan, dat alleen om reden van de uitstekend beschutte en veilige baai als haven door de Russische boot gekozen is; en deze is de eenige overzeesche lijn, die er aankomt; alle andere lijnen van het Westen komende, gaan naar Nagasaki of Sthimonoseki. Wij waren hier in een echt landelijk Japansch dorp, waar de Westersche invloed, behalve door spoor en post, nauwelijks is doorgedrongen, en waar dus volk en omgeving nog veel meer in den toestand van Oud-Japan verkeeren; van dat Oud-Japan dat dagelijks moet wijken voor Nieuw-Japan, en langzamerhand wegsterft, al zet zij ook nog haar stempel op het Nieuwe.

Wij zagen nog maar weinig menschen op straat. Iedereen is gekleed in de „kimono”, een loshangend gewaad, met wijde mouwen, waaraan zakvormige aanhangsels zijn, die al naar gelang den stand, en de bestemming van het kleed, langer of korter zijn. Het beste kleed heeft de langste zakken terwijl de vrouwen bovendien weer langere dan de mannen hebben. De kimono wordt met een breeden langen ceintuur om het middel dichtgemaakt, en soms ook nog wel met een koordje midden op de borst.

De menschen loopen op geta's, die eigenaardige plankjes, die door 2 banden, die tusschen de groote en tweede teen samenkomen, aan den voet gedragen worden. Er onder bevinden zich 2 dwarsriggels, zoodat niet de volle onderkant op den grond komt. Nu in dit regenweer droeg men geta's waarbij deze onderriggels, terwille van de modder, zeer hoog zijn, wel 10 c.M., om dezelfde reden hebben zij dan bovendien over de teenen een leeren bekleeding, soort overschoen. Deze geta's worden door de meer-gegoeden gedragen; de armeren menschen dragen ruw gevlochten stroo-sandalen, waraji's, die door 2 stroobanden aan den voet stevig bevestigd worden. Deze sandalen slijten zeer gauw, maar zijn ook zeer goedkoop, en bij uitstek geschikt voor veel loopend of hollend werk. Vele menschen loopen ook blootvoets.

De straten waren ongeplaveid, maar wel hard, en weinig modderig. En aan weerszijden zag men keurige kleine huisjes van allerlei vorm en afwerking. Bijna allen waren van één verdieping, met het dak eenigszins overhangend. De „muren” worden grootendeels gevormd door kleine schuifdeuren; een stel massief houten schuifluiken sluit iedere nacht het huis van de buitenwereld af, maar worden overdag, tenzij het erg slecht weder is, weggenomen; en dan vormen de papieren schuifdeuren, d. w. z. een deur, grootendeels uit een raamwerk van zeer fijne latjes bestaande, waarover heen papier is geplakt, de eenige afsluiting en beschutting. Dikwijls echter vindt men voor een deel van den voorkant van het huis een soort kooi, van dicht op elkaar geplaatst houten traliewerk gevormd; waarbij de latjes allen weer even keurig en zuiver rechthoekig zijn afgewerkt.

En dat valt overal het meeste op: de smaak en zorgvuldigheid waarmede alles is afgewerkt. Nergens eenige

onregelmatigheid in het vele latjeswerk, of andere teekenen van ruw afwerken. Alles even zuiver en glad en zorgvuldig afgemaakt; en daarbij nog gevoegd het uiterst fijne en teere uitzien van dit houtwerk en de indruk van kunst en smakelijkheid is volledig. In een soort van verrukking liepen wij door de straatjes, nauwelijks in staat al dit nieuwe in ons op te nemen.

Opeens werd ons oog geboeid door iets geheel anders, aan het einde van een straat. Het was een Torii, een soort poort, bestaande uit 2 staande, dikke palen, eenigszins naar elkaar toehellend, waar boven op een zware dwarsbalk rust, die aan de beide uiteinden ietwat naar boven oploopt, en tevens breed uitloopt. Dicht onder deze topbalk is een kleinere dwarsbalk, die de beide zijpalen aan elkaar verbindt. Men vindt deze Toriis voor den ingang van elken Shinto tempel — Shinto is de oorspronkelijke godsdienst van Japan — en meestal meerdere achter elkaar.

Zoo was het ook hier. Wij gingen even kijken. De Toriis gaven toegang tot een groote ruimte, waarop ook steenen lantaarns stonden. Zooals bij iedere tempel, was hier ook een heel dennenbosch van mooie oude boomen, en achter deze boomen verscholen lag de tempel. Wij gingen er niet in maar liepen door, want wij konden niets doen, voordat wij Japansch geld hadden. Onze geleider bracht ons dus naar een bank. Voor een gewoon huis (zoo leek het ons tenminste) hield hij stil, en opende de papieren schuifdeur, en wij traden binnen, wat met een buiging geschiedt moest wilden wij ons hoofd niet stooten. Wij kwamen in een vrij groote ruimte. De vloer lag een 50 c.M. hooger, en was keurig netjes met matten bedekt. Slechts over een klein deel, nabij de deur, was de vloer niet verhoogd, maar bevond zich de gewone grond. Dit is terwille van de bezoekers die hun schoeisel niet kunnen of willen uittrekken, en nu toch in de kamer kunnen zijn. Want op de matten mag men alleen met ontschoeide en bovendien schoone voeten. Immers die matvloer is hun stoel en canapé en alles tegelijk, want alles geschiedt op den grond.

Wij bevonden ons natuurlijk op laatstbedoeld gedeelte, waar tevens eenige bankjes stonden, zoodat wij konden gaan zitten. Langs den rand van het verhoogde gedeelte liep een soort toonbank, een paar handbreedten boven de matten uitstekend, en daarachter op de matten, zaten 2 mannen aan kleine, keurige schrijftafeltjes, die eenigszins deden denken aan een dames-schrijfbureautje, waarvan de pooten afgenomen zijn. Onze leidsman vertelde, wat wij wenschten. Een der mannen riep even, en toen kwam een vrouw binnen, die zich aan een ander schrijfbureautje zette, en het wisselen ging uitrekenen; onderwijl ging een der mannen ons Russisch geld inzamelen, en Japansch uittellen. Met verbazing sloegen wij alles gade; wij voelden ons als in een sprookjesland. De vrouw was keurig gekleed, blijkbaar van goeden doen. Het haar was beelderig opgemaakt, in zeer mooie vormen, terwijl de natuurlijke schoonheid en glans zeer meewerkte het geheel er kunstig en smaakvol te doen uitzien. Op haar rug droeg zij een breeden zwaren lap, min of meer een langwerpige dun en slap kussen, dat dubbel gevouwen was om den ceintuur heen en van zeer schoone, kleurige stof vervaardigd is. Dit is geheel versiering (waarvoor het uitstekend voldoet) en men treft het dus bij de armeren niet aan. Vlug had zij met water en een blok inkt, eenige inkt voor 't schrijven gereed gemaakt; toen doopte zij er een penseel in, en met groote vlugheid en zekerheid teekende zij nu de samengestelde Chineesche karakters op een velletje papier, dat zij in de linkerhand vasthield, terwijl de rechterhand de pen aan het einde vasthield en met groote gratie voortbewoog.

Wij wilden nu briefkaarten hebben. Onze vriend bracht ons nu naar een winkeltje, waar weer achter de deuren eerst een open ruimte vrijgelaten was en daarachter pas het verhoogde, bematte gedeelte. Maar dat lag nu vol met alle mogelijke koopwaar, boeken en plaatjes en papierrollen, en alles zag er weer even netjes en smakelijk uit. Uit een achterdeur kwam weer een dame te voorschijn, die, toen zij onze wensch vernomen had, een stapel verlakte bladen haalde, waarop vele briefkaarten lagen, ieder stapeltje kaarten in een afgescheiden vakje. Alles was weer even keurig in orde. Met afgemeten bewegingen, maar toch zeer vlug, werden de bladen voor ons uitgestald en konden wij uitzoeken.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

TER OVERNAME AANGEBODEN:
een collectie Mineralen,

zeer net in fleschjes van gelijke grootte, in fraai kistje verpakt, benevens steenkool-, zout- en kalikernen, verkregen van diepboringen in Brabant en Limburg.

Eigenaar is ook genegen deze te ruilen tegen postzegelverzameling.

Nadere inlichtingen aan het Bureau van dit Blad.

Ter overname aangeboden voor f18.—:
2 lithografieën van Th. van Hoytema.

Genummerde exemplaren; zeldzaam.

Adres VLAMINGSTRAAT 34.

Artistieke Reclameplaten te koop,

TOOROP, CHERAIT, THORN PRIKKER enz.

Brieven, onder No. 4671s-w, Bureau van dit Blad.

HEEREN STUDENTEN.
2 nette gem. Kamers ensuite te huur,

prachtig uitzicht, 3 min. van spoor en tram.

Adres *Korte Groenewegje* No. 5, DEN HAAG.

Dr. J. W. BRINKGREVE,

Leeraar in de oude talen aan het Gymnasium.

stelt zich voor eenige uren beschikbaar tot het geven van privaates in LATIJNSCHE- en GRIEKSCHE TAAL- en LETTERKUNDE.

Adres: VOORSTRAAT 45c.

B. H. TER BRAAKE.

Kok. - Banketbakker.

Leverancier
van het D. S. C.

Binnenwatersloot 12. DELFT. Telefoonnummer 177.

LEVERING VAN

Appelbollen, Saucijzenbroodjes,
Sandwiches en Amandelbroodjes,

ENZ. ENZ.

VOOR DE RIJ-JOOL.

LEVERANCIER D.S.C.

BLOEMENMAGAZIJN en KWEEKERIJ
S. BRUIGOM, Houttuinen No. 4.

INTERC. TELEFOON N°. 6.

Bouquetten, Kransen, Versieringen, losse Bloemen,
Potterie, enz.

HOFLEVERANCIER.

JUDASPENNING en MAKART voor Kamerversiering.

SPECIAAL INGERICHT TOT VERZENDING.

MAISON HAAS,

CUISINIER,

34 — Koornmarkt — 34.

Uitzending van dagelijksche **DINERS van af 50 en 60 cent**, uitsluitend bij abonnement.

DINERS van **80 cent**, bij abonnement **70 cent** en DINERS van **f1,—**, bij abonnement **90 cent**.

Gelegenheid voor Eet- en Koffietafels.

Firma VAN ES en JUDELS,
Gasfitters. — NIEUWSTRAAT 14. — Telefoon 58.
Aanleg van Gas- en Waterleiding.
Gasornamenten, **STUDEERLAMPEN**, Gascomfooren,
Gashaarden, Gummislang, enz. enz.

Piano's en Orgels

tegen billijke prijzen te huur,

bij **F. J. RAAR**, Nieuwstraat 6.

D. C. M. JANSEN, Oude Langendijk 9, DELFT.

CHAMPAGNE VEUVE-BARA NOËL	f 2,25
CHAMPAGNE VIX-BARA CARTE ROSE	f 2,50
CHAMPAGNE VIX-BARA GRAND VIN SEC	f 3,50
CHAMPAGNE VIX-BARA GRAND VIN BRUT	f 3,50
CHAMPAGNE MOËT ET CHANDON	f 3,25
CHAMPAGNE CHARLES HEIDSIECK	f 4,50

Dewar's Whisky. — Lorne Whisky. — Haig and Haig Whisky. — Hunter Whisky.

Probeert de „Veuve Bara Noël”. Zij is uitstekend.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 13 SEPTEMBER 1907. No. 30.

Wij begaven ons nu naar het station. Onze gids kocht de kaartjes en hielp met de bagage. Men heeft hier in Japan het Amerikaansche systeem voor bagage. Elke colli wordt voorzien van een nummer en een papiertje met plaats van bestemming; de reiziger krijgt een contramerck. In Japan zijn deze nummers van metaal, ongeveer zoo groot als de Engelsche penny. Verder heeft men een groot gewicht aan bagage vrij, dus practisch kosteloos.

Wij hadden nu nog een vol uur den tijd en ik wenschte naar het telegraaf-kantoor te gaan. Onze zegsman onderrichtte een der kruiers van het station, die mij heen en terug geleidde. Het post- en telegraafkantoor was een gebouw van 2 verdiepingen. Beneden was een groote ruimte, die geheel open was naar de straat, en waar aan weerskanten de loketten op uitkwamen. In het midden was een soort schrijfgelegenheid. Ik schreef het telegram en presenteerde het luk-raak aan een der loketten, want niemand die mij duidelijk kon maken wat het goede was. Met een vriendelijken glimlach nam de man het in ontvangst, bekeek mij eenigen tijd en bestudeerde vervolgens nauwkeurig het telegram; toen deed hij mij eenige vragen in het Engelsch, die ik nauwelijks begreep, en welker strekking ik heel niet begreep, (tenzij dan dat hij een weinig met zijn Engelsch wou pronken) en die ik dus beantwoordde door een herhaling van mijn wensch, dat telegram te verzenden en nu wees hij mij naar het goede loket. Haast onnoodig te zeggen, dat onderwijl de heele ruimte vrijwel volgelopen was met nieuwsgierige Japannertjes, vooral kinderen. Naloopten doen de Japanners gelukkig nooit, maar wel komen kijken, zooals hier. Nu, zoo'n groot iemand, in 't zwart gekleed, geheel, en met lichtkleurig haar (juist omgekeerd als zij zelven: gitzwart haar en altijd lichte, gekleurde kleederen), dat was een heele rariteit en het was grappig, die onderzoekende blikken van de kinderen op te vangen, die vaak gingen glimlachen, als ik ze bemoedigend aankeek. Ik kreeg nu aan dit goede loket een formulier voor buitenlandsch telegram en kon dus mijn boodschap naar huis nog eens overschrijven. Gelukkig waren de aanwijzingen niet alleen in het Japansch, maar ook in het Engelsch gesteld (zooals bij ons in het Fransch). Dat is daar de officieele internationale taal, die ook gebruikt wordt op al het geld, gemunt zoowel als papieren.

Onnoodig te zeggen, van hoeveel gemak dit is voor vreemdelingen. Ik kreeg voor mijn telegram een reçu terug waarop het heele adres stond. Hierdoor had ik dus tevens zekerheid, dat dit goed begrepen is en het telegram is onverminkt overgekomen.

Een der anderen had geprobeerd broodjes of zoo te kopen. Maar . . . broodbakkers waren er niet. Wel vond hij Japansche etenswaren, maar die leken hem zoo weinig appetitelijk, dat hij deze maar niet meenam.

Wij praatten nu ook nog wat met onzen Russischen geleider, die ons zoo vriendelijk hielp. Hij woonde hier voor vast in Tsuruga. Dit beviel hem zeker best, hier in Japan te wonen, meenden wij. Tot onze verbazing antwoordde hij ontkennend. De Japanners zijn heel aardig om te zien en om zoo eens even kort mee om te gaan, zooals reizigers doen, zeide hij, maar als men midden onder hen woont, komen ook andere eigenschappen boven, die den omgang minder aangenaam maken. Zij zijn eigenwijs, pedant en nooit weet men eigenlijk wat men aan hen heeft. Achter hun lieve en innemende vormen is veel verborgen.

Het uur van vertrek was nu eindelijk gekomen. Wij bedankten hem voor al zijn hulp, en om half elf spoorden wij weg, Zuidwaarts gaande naar Kyoto toe.

Van de boot hadden wij goed gezien. De Japansche spoor is werkelijk miniatuur. Hun spoorbreedte is een voet smaller dan de Europeesche; en de wagens zijn daardoor zoo groot als tramwagens, en ook op dergelijke manier ingericht, n.l. banken langs de kanten. De wagens zijn echter minder hoog dan onze tramwagens, zoodat wij al direct begonnen met onze hoofden te stooten in het portier. De wagen was stampvol, zoodat enkelen moesten staan. En daar er ook nog gerookt werd (men heeft hier geen Niet-Rookwagens, evenmin als Dames-afdeelingen) was het nogal benauwd. Bovendien konden door het slechte

weer ook de raampjes niet open. Wij spoorden voortdurend door bergland, heel Japan is één bergland. In de dalen waren overal rijst of andere bouwvelden, kransvormig aangelegd; de berghellingen waren veelal bebouwd met dennenhout. Maar door de regen konden wij niet veel zien. Op de stations werd telkens van allerlei etenswaar te koop aangeboden. Eén onzer probeerde eens een pakje. Het lekkers was gepakt in een groot bamboeblad en bestond uit 4 bollen, verschillend gekleurd, van boonenmeel. Hij presenteerde ons ervan; de smaak was meer interessant dan lekker; het was erg flauw en wee en ik had geen trek in een tweede, ondanks den honger.

Wij kwamen weldra eenigszins uit de bergen, en spoorden toen een heelen tijd meer of minder dicht langs een zeer groot meer, Biwa-ko (ko-meer). Hier waren wij dicht bij Maibara, waar wij op de hoofdlijn van Tokyo naar Kyoto en Kobe kwamen, en dus moesten overstappen. Op het perron was een restauratie, waar een soort Europeesch eten te krijgen was, en daar wij tijd genoeg hadden, maakten wij gretig van deze gelegenheid gebruik om onzen honger te stillen met iets, dat een Europeeschen maag wel verdragen kan.

Om half vier kwamen wij in Kyoto aan. Wij hadden besloten om eerst de secretaris van de Y. M. C. A. (Young Men Christian Association) op te zoeken, wiens adres wij hadden.

Toen wij op straat kwamen en eens even stonden te kijken van hoe of wat, waren wij in een oogenblik omringd door bedrijvige Riksha-koelies, die ieder zijn wagentje kwam aanbieden, en enkele woorden Engelsch uitkraamden: Yes Allright, I know. enz., maar wat er allright was of wat zij wisten, begreep ik niet, en ik vrees, zij zelf ook niet. Weldra kwam ook een representant van een hotel op ons af. Zelf Japanner, sprak deze heel goed Engelsch, en aan hem konden wij nu onze plannen mededeelen en raad vragen. Hij raadde ons sterk aan Riksha's te nemen en vertelde aan een hunner wat ons voornemen was. Nu moesten wij uit al die aanbiedingen van wagentjes een keuze doen; maar alles zag er even netjes en onderhouden uit en ik koos een jongen uit die een prettig gezicht had en er stevig uitzag. En weldra zaten wij in die kleine tweewielige wagentjes. Jinriksha's genaamd, (bij verkorting Riksha's, want eerste en derde lettergreep zijn vrijwel onbetoonde), en wij keken elkander aan, als verbeeldde ieder zich dat hij een onhandig figuur in zoo'n wagentje sloeg. Het idee van vreemd en onbarmhartig zich door een medemensch te laten trekken verdween al heel gauw; zulke theoretische bezwaren blijken in de praktijk niet te bestaan tenzij dan dat men koelies aanzet tot buitengewoon hardloopen, en er niet uitgaat op steile hellingen of mul zand. Maar geen van beiden was nu het geval en in een vlug tempo reden wij door Kyoto's straten. De huizen zagen er vrijwel uit, zooals in Tsuruga, alleen wat grooter. Ook zag men veel huizen met twee verdiepingen.

Zeer opvallend was het groot aantal telefoon- en andere draden in de lucht. In Japan schijnt men geen ondergrondse leidingen te gebruiken; alles gaat in de lucht, tot toevoerleidingen van electriciteit toe; en van tijd tot tijd vindt men een heel klompje schakeltoestellen boven in een telegraafpaal. Maar dit maakt de straat van boven ook wat levendiger en voller.

De Rikshajongens had het verkeerd begrepen, (geen ongewoon verschijnsel ook onder de Japanners onderling). Maar toch bracht hij ons bij een zendeling, die ons verder terecht wees, maar nog begreep hij het niet goed, en eindelijk kwamen wij weer bij een zendeling, en toen wij daar inlichtingen vroegen, antwoordde hij ons, door ons kortweg uit te noodigen bij hem te logeeren. Nu, eigenlijk lachte ons dit zeer toe en dankbaar namen wij het aan. Hij regelde nu het betalen der Rikshajongens. Toen wij hoorden wat zij vroegen, waren wij geheel verbaasd over het geringe van het bedrag en onze eerste impuls was meer te geven. Maar onze nieuwe gastheer merkte op, dat geen enkele ooit te weinig zou vragen en wij moesten nog leeren, dat hier de levensstandaard heel anders is en dat het niet gaat door misplaatste goedigheid de levensstandaard van een enkele groep te veranderen en daardoor in disharmonie met haar omgeving te brengen. In Yokohama en Kobe hebben de Rikshajongens deze neiging der vreemdelingen al leeren kennen en het gevolg is niet alleen, dat zij daar verre overvragen, maar tevens dat het daar onaangename, opdringerige en ontevreden kereltjes zijn, wat in Kyoto en en Tokyo veel minder erg is en op het land haast niet voorkomt. Wel kan men, na een langen tocht b. v. een

extraatje geven, dat is zelfs geheel in Japanschen vorm, maar dan moet men eerst volgens den geldenden standaard afgerekend hebben. De fooi is een present.

Twee van ons bleven bij dezen gastheer, Mr. G., terwijl de twee anderen naar een vriend van hem gingen, Mr. Ph. Onnoodig te zeggen, dat deze logeepartij ons zeer onverwachts was, maar daarom niet te minder welkom; en wij genoten ervan den dag, dien wij begonnen waren met als vreemdeling Japan te betreden, waar wij niemand kenden en nog veel minder iemand ons kende, te kunnen eindigen temidden van vrienden, die, hoe nieuw ook, toch weer als oude vrienden waren. want één doel vervulde ons aller hart en hoofd. En het was heerlijk om na 3 weken reizen en trekken en steeds in spoortreinen levend, weer in een huis, in een „home” te wezen!

J. W. G. J.H.z.

Minerva-Acht.

Terwijl de burgerroeivereenigingen na de wedstrijden van „Willem III” niets meer van zich doen hooren en zich kalmpjes aan voorbereiden op den winterslaap, worden in de studentenroeivereeniging „Nereus” flink de handen uit de mouwen gestoken en duchtig geoefend voor de „Minerva-Acht”, waar het volgend jaar alle hoop van de studentenwereld op gevestigd is.

Door het bestuur van de Roeivereeniging „Minerva”, een vereeniging van oud-studenten-roeiërs, wordt namelijk getracht een „Acht” te formeeren uit de verschillende studentenvereeningen hier te lande, om deze te doen deelnemen aan de Olympische spelen in Juli 1908 in Engeland te houden.

Omstreeks half October zullen voorwedstrijden gehouden worden in „Achten” te Amsterdam, tusschen ploegen, uit willekeurige combinaties bestaande; deze kunnen worden gevormd uit de beste roeiërs en oud-roeiërs, onverschillig tot welke studentenvereeniging deze ook hebben behoord; een oud Laga-roeiër, die b.v. in Leiden woont, kan in de roeivereeniging „Njord” aldaar oefenen en bij gebleken geschiktheid in de Leidsche Acht mederoeien.

Na deze voorwedstrijden komen dan tegen begin November wedstrijden in vierriems- en tweeriemsgieken.

Een keuringscommissie, waarin behalve de voorzitter van „Minerva”, ook de heeren prof. dr. P. H. Damsté en A. P. Petrie zitting hebben, zal dan uitmaken, welke roeiërs in aanmerking komen voor de oefeningen in het voorjaar van 1908. Ter gelegenheid van de Varsity in 1908, die zeer vroeg verroeid moet worden, zal dan door de commissie worden uitgemaakt, welke roeiërs definitief in de Minerva-Acht zullen plaats nemen.

In de roeivereeniging „Nereus” alhier wordt door verschillende leden reeds druk geoefend om in deze „Acht” plaats te nemen en is de animo hiervoor zoo groot, dat „Nereus” uit eigen leden een proef-acht voor den half Oct.-wedstrijd samenstellen kan: hierin nemen verschillende oud-roeiërs plaats, welke reeds meermalen aan „Nereus” de overwinning wisten te bezorgen.

Welk een voldoening zoude het niet geven, als die „Minerva-Acht” eens terugkeerde, evenals de „Nereus”-acht voor jaren geleden, met den eersten prijs.

En hoe treurig steekt hierbij af het indutten der burgerroeivereenigingen; waar blijven de ploegen van „De Maas”, van „Nautilus” en de „Deutsche Turn- & Ruderverein” uit Rotterdam? Zal „De Hoop” of „De Amstel” niet eens probeeren evenals de studenten, een „acht” samen te stellen voor de Olympische spelen te Henly? En indien men het alleen niet kan, late men dan, evenals in Gent of Boulogne-Amiens, een gecombineerde acht uit twee vereenigingen samenstellen. Maar dan ook, evenals de studenten, nog dit najaar oefenen; want veel oefening is een gebiedende eisch.

Misschien ligt het op den weg der „Koninklijke”, die als de moeder der burgerroeivereenigingen beschouwd wordt, om in dezen eens de noodige stappen te doen, dat Holland, ook wat de burgerroeivereenigingen betreft, eens flink in het buitenland voor den dag komt.

Handelsblad.

BOEKBESPREKING.

FRITS LEONHARD. AAN LAGERWAL.

Prijs Ing. f 2,50, Geb. f 2,90.

Rotterdam, W. L. & J. BRUSSE.

Deze roman van den schrijver die in „Kleine Bandeloozen” en „Het Knechtje”, reeds van zijn talent voor het zuiver waarnemen der dingen getuigenis aflegde, bevat schilderingen van karakters, die door hun soberheid maar groote mate van natuurlijkheid, ontroeren. Meest sympathiek is ons de dochter — die hoewel jong — reeds den ernst van het leven leerde beseffen en wier geheele wezen den invloed onderging van het medelijden, dat zij gevoelde eerst alleen voor haar moeder — waar deze door haar den-heer-uithangenden man slecht wordt behandeld en geëxploiteerd — later ook voor dien vader, nadat al zijn luchtkasteelen zijn vernietigd en hij ten slotte als bewaker wordt aangesteld over zijn eigen, door den deurwaarder in beslag genomen, boeltje.

En hoe duidelijk is niet het beeld van den vader! Hij, Louis Kwik Wzn., hij calligraaf, dichter en teekenaar, die zich vergooide aan een vrouw, zijner niet waardig, hem werkt de wereld tegen uit afgunst voor zijn talenten: zijn onfeilbare plannen feilen, en waarom... , omdat alles tegen hem samenspant, omdat zijn vrouw (die zwanger is en verregaand zwak) te lui is hem bij te staan in de uitvoering van zijn plannen, omdat zijn vrouw's familie — „die rijke padden uit Amerika” — het verdommen meer dan vijftig pop los te laten, waar hij met vijfhonderd amper geholpen zou zijn. En ook daarvan krijgt die arme vrouw de schuld. Hij komt pas eenigszins tot zichzelf en tot besef van te veel geëischt te hebben, als het door haar gebaarde schepseltje, 't welk hij Gloria doopte — dat was immers een gelukaanbrengende naam — na enkele luttele dagen geleefd te hebben weer wegwijnt en sterft zonder eenig merkbaar teken van leven gegeven te hebben. Dan loopt hij eenige dagen als in een roes rond en lijkt het alsof hij zich beteren zal, kalmer zal gaan leven en meer bij zichzelf de schuld zoeken, die hij anderen aanwrijft.

Maar lang duurt die toestand niet. Al gauw is hij weer den heelen dag van huis, hetzij opdat zijn schuldeischers hem niet thuis zullen vinden, hetzij om de paar gulden schoolgeld, die aan het begin der week door de kinderen worden meegebracht, er door te lappen. Maar eindelijk spijkt zijn huisbaas de ramen dicht. Zijn school moet bij gebrek aan licht opdoeken en als hij nog niet betaalt komt de deurwaarder en verzegelt zijn hebben en houden.

Niet alleen de hoofdpersonen leeren wij kennen uit hun uitingen en hun gedachten; alle verdere bijkomstige karakters zijn opvallend juist geteekend. Zoo de baker, die het vet er nog eens wil uitbraden maar al gauw merkt dat hier niets te halen is; zoo ook de schooiertjes, eerst lief en aanhankelijk en dankbaar voor alles wat juffrouw Nans (de dochter) hen in de school leerde, maar later even goed meeschimpend op den ongelukkigen vader, toen zijn school moest ophouden, omdat zijn schuldeischers de ramen dichtspijkerden.

Dit boek is een goed boek; 't is conscientieus werk en 't doet ons hopen nog meer van dezen schrijver te zien verschijnen.

A G E N D A.

INAUGUREELE REDEN.

19 September.	Mr. D. VAN BLOM, Staats-, Administratief en Handelsrecht.
20 „	Dr. G. VAN ITERSON JR., Microscopische Anatomie.
25 „	Dr. F. SCHUH, Zuivere en toegepaste Wiskunde en Mechanica.
27 „	Dr. H. G. JONKER (buitengewoon hoogleeraar), Palaeontologie en historische Geologie.

ADVERTENTIEN.

JOH. MULLER, COIFFEUR, CHoorstraat 42.

Bevolkingsregister.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS van DELFT;

Tot de ervaring gekomen zijnde, dat bij vele Studenten de onjuiste meening bestaat als zouden zij niet gehouden zijn zich in de Bevolkingsregisters te doen inschrijven;

Vestigen de aandacht op art. 3, al. 2 der Wet van den 17^{en} April 1887 (Stbl. n°. 67), waarin is bepaald dat de werkelijke woonplaats van hen, die eene inrichting van onderwijs bezoeken, de woning is waar zij gedurende hun bezoek dier inrichting gehuisvest zijn;

en herinneren hen aan de volgende verplichtingen:

a. Bij vertrek uit en vestiging in de gemeente:

Zij die hunne werkelijke woonplaats uit eene gemeente van het Rijk naar eene andere gemeente overbrengen moeten hiervan aangifte doen aan het bestuur der gemeente van vertrek en uiterlijk binnen eene maand na hunne aankomst, onder overlegging van een verhuisbiljet, aan het bestuur van de nieuwe woonplaats;

b. Bij verhuizing in de gemeente:

Ieder alleen wonend persoon, naar eene andere woning in de gemeente verhuizende, is gehouden dit binnen veertien dagen ten Raadhuis op te geven.

Verzuim dier verplichtingen wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste 14 dagen of geldboete van ten hoogste f 100,-.

De aangiften moeten geschieden aan het Bureau van Bevolking (achterzijde Stadhuis) geopend van 9—4 uur.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
F. M. DE VRIES VAN HEYST.

De Secretaris,
L. A. BYBAU.

Boekhandel en Boekdrukkerij

J. WALTMAN JR.

Binnenwatersloot 33. Vlamingstraat 34.

„AU FIGARO“.

G. KIELA. :-: KAPPER.

OUDE DELFT 160,

tegenover het „Huis van Meerten“.

Salon voor Scheren, Haarsnijden, Shampooing.

LEVERING VAN ALLE SOORTEN
KAPSELS UIT IEDER TIJDPERK.

Grimeeren voor Tooneel en gelegenheden.

KAPPER VOOR HEEREN

18. NIEUWSTRAAT 18.

Ingericht overeenkomstig de eertlang door de wet te stellen eischen voor Hygiëne. :-:
Volgens deskundigen wordt het door mij gebruikte ontsmettings-apparaat als afdoende aanbevolen. :-:

Hoogachtend, G. SIEPMAN.

D. HUURMAN, Hypolitusbuurt 22.

Grootste sorteering:

Studeerlampen - Gummislang
Zitbaden - Voetbaden - Sponsbaden.

Artikelen voor
Electrische Schelgeleidingen en Telefonen.

CHARLES ABRAAS.

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHEIDINGEN:

's-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

Wasch- en Strijkinrichting
„ZELDENRUST”,
J. J. SMIT, Oostsingel 24,
beveelt zich beleefd aan voor het **WASSCHEN**
en **STRIJKEN** van
Overhemden, Boorden, Manchetten enz.
PROMPTE BEDIENING. BILLIJKE PRIJZEN.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,
overtreffen ieder ander fabrikaat.
Te bespelen Stations-Koffiehuys.
KRUIF.

DELFTSCHE
Limonade-Siroopen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.
NIEUWE LANGENDIJK 50.
Aanbevelend,
W. DE HOOGH.

PRINS' Papierhandel,

Choorstraat 4, Delft.

DICTATEN-CAHIERS

van af 6 cent.

Reclame **Dictaten-Cahier, 160**
bladz. dik, prima kwaliteit papier, met wasdoek-
leër omslag, ronde hoeken, per dozijn **f 2,00.**

A. J. PRINS, Choorstraat 4,
Magazijn van
SCHOOL- en TEEKENBEHOEFTE.

Wendt U voor het afsluiten uwer
passage naar Ned.-Indië tot
J. DE KUYSER & ZONEN,
Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij.
„NEDERLAND”.

TECHNISCHE BOEKHANDEL - J. WALTMAN JR.

Afdeeling **BOEKHANDEL** ————— Binnenwatersloot 33:

LEVERING VAN WERKEN OP TECHNISCH EN LETTERKUNDIG GEBIED.
ABONNEMENTEN OP TIJDSCHRIFTEN EN COURANTEN. PLAATSEN VAN
ADVERTENTIËN IN ALLE COURANTEN. INBINDEN VAN BOEKEN EN
OMLIJSTEN VAN DIPLOMA'S EN PLATEN.   :-   :-   :-   :-   :-

Afd. **SCHRIJF- en TEEKENBEHOEFTE**, Binnenwatersloot 33:

PASSERDOOZEN, REKENLINIALEN, DRIEHOEKEN, TEEKENHAKEN, -BOR-
DEN, -SCHRAGEN, -KOKERS, -PORTEFEUILLES, -INKTEN, -PAPIEREN,
MILLIMETERPAPIER, KALKEERPAPIER, KALKEERLINNEN, GUMMI, PU-
NAISEN, O.-I. INKT, VERVEN IN TUBEN EN STUKJES, VERFSCHOTELS,
MAATSTOKKEN, DECIMETERS, SCHETSBOEKEN, TEEKENPOTLOODEN,
DICTAATCAHIERS, COLLEGETASSCHEN, NOTITIEBOEKJES, BLOC NOTES,
MEMORANDUMS, POSTPAPIER IN PAKJES EN IN DOOZEN, ENVELOPPEN,
PENNEN, INKT, PENHOUDERS, POTLOODEN, COPIEBOEKEN, BRIEVEN-
ORDERNERS, NOTULENBOEKEN, VLOEICARTON, VLOEIMAPPEN.   :-   :-

OP AANVRAAG VOOR H.H. STUDENTEN STEEDS VERKRIJGBAAR UIT-
TREKSELS UIT HET ROOSTER DER T.H.S. EN ETIKETTEN VOOR DICTATEN.

Afdeeling **DRUKKERIJ** ————— Vlamingstraat 34:

BOEK- EN STEENDRUKWERK, AUTOGRAFIËN ENZ.   :-   :-   :-   :-
VISITEKAARTJES, BRIEVENHOOFDEN, KWITANTIËN, CONVOCATIEBIL-
JETTEN EN -KAARTEN, CONTRIBUTIEKAARTEN, DIPLOMA'S, WETTEN
EN REGLEMENTEN, DISSERTATIËN EN STELLINGEN, PROGRAMMA'S,
INVITATIEKAARTEN, MENU'S, BALBOEKJES. — VOOR DRUKWERK VAN
VEREENIGINGEN ZIJN TAL VAN VIGNETTEN BESCHIKBAAR.   :-   :-

BESTELLINGEN IN RIJSWIJK EN DEN HAAG EN OVERIGE OMLIGGENDE GEMEENTEN WORDEN DAGELIJKS
VRACHTVRIJ UITGEVOERD. BESTELLINGEN EN SCHRIFTELIJKE BOODSCHAPPEN KUNNEN AAN DE LOOPERS,
DOOR HUN UNIFORM-KLEEDING KENBAAR, STEEDS WORDEN MEEGEGEVEN.   :-   :-   :-   :-   :-